

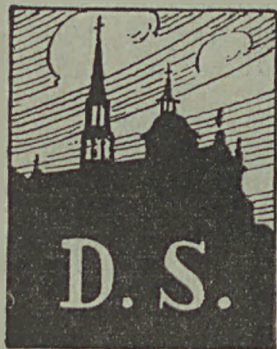
KRONIKA

DIECEZJI SANDOMIERSKIEJ

miesięcznik poświęcony sprawom diecezji

„Czyn każdy w swym kółku, co każe duch Boży, a całość sama się złoży”

otr. 17.5.55

MIESIĘCZNIK POŚWIĘCONY SPRAWOM DIECEZJI.

„Czyń każdy w swym kółku, co każe duch Boży, a całość sama się złoży”

TREŚĆ ZESZYTU.

	Str.
Zmiana kanonu 2319 § 1 n. 1 ^o	33
Zmiany w rubrykach Mszału i Rytuału rzymskiego	33
Dodatki do lekcji brewiarzowych	37
W sprawie odpustu za odmówienie Koronki Siedmiu Boleści N.M.P.	38
Dyspensa od obowiązku uczestniczenia we Mszy św.	38
Zakończenie Roku Maryjnego	39
Pieczątki parafialne	40
W sprawie odsyłania starodruków do Biblioteki Seminarium Duch.	40
Nowenna ku czci św. Stanisława Kostki	41
Tantum ergo	41
Dekret w sprawie pism Sługi Bożego Bpa Józefa Pelczara	42
Ogrzewanie zakrystii i kaplic	42
Zmiany wśród duchowieństwa	43
Śp. Ks. prał. Władysław Gąsiorowski	44
Śp. Ks. prob. Jan Zwolski	45
Śp. Ks. Adm. Stanisław Flont	46

24.

Zmiana kanonu 2319 § 1 n. 1°.

Motu Proprię z dn. 25. XII 1953 r. usunięto w Kodeksie Prawa Kanonicznego z kan. 2319 § 1 n. 1° słowa: „contra praescriptum can. 1063 § 1”. (AAS 1954 r. p. 88).

Sandomierz, dnia 10 sierpnia 1954 r.

† Jan Lorek, Biskup.

25.

Zmiany w rubrykach Mszału i Rytuału rzymskiego.

W związku z Konstytucją Apostolską „Christus Dominus” z dnia 6. I. 1953 (Kronika D. S. 1953 r. poz. 1), św. Kongregacja Obrządków podaje odpowiednie zmiany, które należy wprowadzić do rubryk Mszału i Rytuału rzymskiego (AAS 1954, p. 68). Poniżej podajemy te zmiany. Najlepiej wpisać je kaligraficznie lub artystycznym małym drukiem na marginesie wzgl. u dołu odnośnych stron mszału, albo też, jeżeli chodzi o rytuał, wkleić kartkę ze zmianami przepisanyymi na maszynie.

A.

Zmiany w rubrykach Mszału rzymskiego

I. W rozdziale „*de defectibus in celebratione Missarum occurrentibus*” w tytule „*de defectibus dispositionis corporis*” wlegają zmianie następujące numery:

1. Si qui non est ieiunus post mediam noctem non potest communicare nec celebrare, salvis casibus a iure admissis, iuxta Constitutionem Apostolicam „Christus Dominus”, die 6 Ianuarii 1953.

3. Si reliquiae cibi remanentes in ore transglutiantur, non impediunt communionem, cum non transglutiantur per modum cibi, sed per modum salivae.

4. Si plures Missas in una die continuo celebret, in unaquaque Missa abluat digitos in aliquo vase mundo, et in ultima tantum percipiat purificationem. Si plures Missas in una die cum intermissione celebret, potest in prioribus Missis duas ablutiones a rubricis praescriptas sumere, sed tantum adhibita aqua.

Si vero Sacerdos, qui bis vel ter Missam celebrare debet, per inadvertentiam vinum quoque in ablutione sumat, non vetatur quominus secundam et tertiam Missam celebret.

II. W rubrykach po pierwszej mszy św. w uroczystość *Bożego Narodzenia* należy dodać następujące słowa: „In prima et secunda Missa... ac demum velo. Si vero praedictas Missas cum intermissione sit celebraturus, potest in prioribus Missis duas ablutiones a rubricis praescriptas sumere, sed tantum adhibita aqua”.

III. Rubryki po pierwszej mszy św. w *Dzień Zaduszny*, 2 listopada, otrzymają to samo brzmienie, co rubryka po pierwszej mszy św. w uroczystość *Bożego Narodzenia*.

B.

Zmiany w rubrykach Rytuału Rzymskiego

TITULUS V.

De Sanctissimo Eucharistiae Sacramento

Caput I.

Praenotanda de hoc Sanctissimo Sacramento

Nr 3 i 4 otrzymują następujące brzmienie:

3. Ideo populum saepius admonebit, qua praeparatione et quanta animi religione ac pietate, et humili etiam corporis habitu ad tam divinum Sacramentum debet accedere: ut, praemissa sacramentali confessione et servato ieiunio eucharistico, omnes utroque genu flexo Sacramentum humiliter adorent ac reverenter suscipiant, viri, quantum fieri potest, a mulieribus separati.

4. Ad ieiunium eucharisticum quod attinet:

a) Aqua naturalis ieiunium eucharisticum non frangit. Christifideles, etiamsi non infirmi, qui ob debilitantem, laborem, tardiores horas, quibus tantum ad sacram Synaxim accedere possint, vel longinquum iter eucharisticam mensam omnino ieiunii adire nequeant, aliquid sumere possunt per modum potus, exceptis tamen alcoholicis et servato ieiunio unius horae ante sacrae communionis receptionem. Causae quidem gravis incommodi prudenter a confessario perpendendae sunt.

b) Fideles qui in Missis vespertinis sacram communionem recipiunt, sive intra dictas Missas, sive proxime ante vel statim post, possunt inter refectionem, permissam usque ad tres horas ante communionem, sumere congrua moderatione alcoholicas potiones in mensa suetas, exclusis liquoribus. Quoad potus autem, quos sumere possunt usque ad unam horam ante communionem, excluditur omne alcoholicorum genus.

Caput IV.

De Communione infirmorum

Nr 4. Zamiast rubryki „Post quidem...” wstawia się następującą rubrykę:

4. Diligenter curandum est, ne sanctissima Eucharistia tribuatur infirmis, a quibus ob phrenesim, sive ob assiduam tussim, aliumve similem morbum, aliqua indecentia cum iniuria Sacramenti timeri possit.

Infirmi, etiamsi non decumbant, aliquid sumere possunt per modum potus, exceptis alcoholicis, si, suae infirmitatis causa, usque ad sacrae communionis receptionem ieiunium, absque gravi incommodo, nequeant servare integrum; possunt etiam aliquid sumere per modum medicinae, sive liquidum (exclusis alcoholicis) sive solidum, modo de vera medicina agatur, a medico praescripta vel uti tali vulgo recepta.

Condiciones, quibus dispensatione a lege ieiunii frui possit, nulla adiecta ante communionem temporis limitatione, prudenter a confessario perpendendae sunt.

Caput V.

Instructio pro sacerdote facultatem habente bis vel ter Missam eadem die celebrandi.

1. Sacerdotes, qui vel tardioribus horis, vel post gravem sacri ministerii laborem, vel post longum iter celebraturi sunt, aliquid sumere possunt per modum potus, exclusis alcoholicis: a quo tamen se abstineant saltem per spatium unius horae, antequam sacris operentur.

2. Quando sacerdos eadem die bis vel ter est Missam celebraturus, potest in prioribus Missis duas ablutiones sumere, quae tamen, in hoc casu, non vino sed aqua tantum fieri debent.

3. Qui vero die Nativitatis Domini vel in Commemoratione omnium fidelium defunctorum tres Missas sine intermissione celebrat, in prima et secunda Missa ablutiones non sumit, sed divino Sanguine diligentissime sumpto, super corporale ponat Calicem et palla tegat, ac iunctis manibus in medio Altari dicat: „Quod ore sumpsimus...”; et subinde, amoto aquae vasculo, digitos lavet dicens: „Corpus tuum...”, et abstergat.

Hisce peractis, Calicem, super corporale adhuc manentem, deducta palla, cooperiat ceu moris est, scilicet primum puri-

ficatorio linteo, deinde patenam super quam ponat hostiam consecrandam, ac palla, et demum velo.

Si vero sacerdos, qui bis vel ter Missam celebrare debet, per inadvertentiam vinum quoque in ablutione sumat, non vetatur quominus secundam et tertiam Missam celebret.

Cum autem in secunda Missa... (aż do końca).

Sandomierz, dnia 10 sierpnia 1954 r.

† Jan Lorek, Biskup.

26.

Dodatki do lekcji brewiarzowych.

Dekret Św. Kongregacji Obrzędów z dnia 16 października 1953 r. (AAS 1954, p. 71) wprowadza do lekcji II nokturnu następujące dodatki, które należy wpisać przy końcu odpowiednich lekcji.

Dnia 8 Maja

Do lekcji VI i do lekcji skróconej w uroczystość św. Michała Archanioła:

Eum Pius duodecimus Radiologis et Radiumtherapeuticis Patronum et Protectorem constituit.

Dnia 15 Maja

Do lekcji VI i do lekcji skróconej w uroczystość św. Jana Bapt. de la Salle:

Pius vero duodecimus omnium Magistrorum pueris adolescentibusque instituendis praecipuum apud Deum caelestem Patronum constituit.

Dnia 2 Sierpnia

Do lekcji VI św. Alfonsa M. Liguori:

Pius nonus vero, ex sacrorum Rituum Congregationis consulto, universalis Ecclesiae Doctorem declaravit. Tandem Pius duodecimus omnium Confessariorum ac Moralistarum caelestem apud Deum Patronum constituit.

Do lekcji skróconej:

...et Pius duodecimus omnium Confessariorum ac Moralistarum caelestem apud Deum Patronum constituit.

Dnia 27 Sierpnia

Do lekcji VI w uroczystość św. Józefa Kalasantego:

Denique a Pio duodecimo omnium Scholarum popularium christianarum ubique exstantium caelestis apud Deum Patronus constitutus est.

Do lekcji skróconej:

Eum Pius duodecimus omnium Scholarum popularium christianarum ubique exstantium caelestem apud Deum Patronum constituit.

Dnia 15 Listopada

et Pius duodecimus cultorum scientiarum naturalium caelestem apud Deum Patronum constituit.

Sandomierz, dnia 10 sierpnia 1954 r.

† Jan Lorek, Biskup.

27.

W sprawie odpustu za odmówienie Koronki Siedmiu Bolesci Najsw. Maryi Panny.

Dnia 15 stycznia 1954 r. został nadany odpust zupełny raz na dzień za odmawianie Koronki Siedmiu Bolesci Najsw. Maryi Panny wobec Pana Jezusa wystawionego czy ukrytego w tabernaculum, po uprzednim wyspowiadaniu się i przyjęciu Komunii Świętej. (AAS 1954 p. 73).

Sandomierz, dnia 10 sierpnia 1954 r.

† Jan Lorek, Biskup.

28.

Dyspensa od obowiązku uczestniczenia we Mszy św.

Przewodniczący Episkopatu

N. 1461/54/ P. E.

Biskup Michał Klepacz

Warszawa 2, ul. Miodowa 17

Dyspensa

Na mocy szczególniejszej władzy, udzielonej przez Stoлицę Apostolską Przewodniczącemu Konferencji Episkopatu Polskiego, niniejszym przedłużam na jeden rok ważność—

udzielonej przez Ojca św. — dyspensy z dnia 5 marca 1951 r. N. 1746/51/R i zwalniam wszystkich wiernych w Polsce od obowiązku uczestniczenia we Mszy św. i wstrzymania się od prac służebnych w następujące dni:

- a) święto Matki Boskiej Gromnicznej,
- b) Wniebowstąpienie Pańskie,
- c) drugi dzień Zielonych Świąt,
- d) dzień Apostołów św. Piotra i Pawła oraz
- e) Niepokalane Poczęcie NMP.

Ważność powyższej dyspensy upływa w dniu 5 marca 1955 r.

Warszawa, dnia 18 lutego 1954 r.

(—) † Michał Klepacz.

29.

Zakończenie Roku Maryjnego.

Żyjemy niewątpliwie w rozkwicie okresu Maryjnego w Kościele Katolickim. Zapoczątkowany przez Piusa IX, poparty objawieniami w Lourdes, niestrudzenie rozmodlony w różańcu przez Leona XIII, znalazł w Piusie XII swój punkt kulminacyjny przez ogłoszenie dogmatu o Wniebowzięciu Najsw. Maryi Panny. Poświęciwszy Kościół i świat cały Niepokalanemu Sercu Maryi Panny, do czego impuls dały objawienia w Fatimie, korzysta Papież z okazji, by ogłosił niezwykły w dziejach Kościoła „Rok Jubileuszowy” w stuletnią rocznicę dogmatu o Niepokalanym Poczęciu Najsw. Maryi Panny.

Jesteśmy świadkami rozbudzonego nabożeństwa do Matki Boga a Matki naszej, Królowej Polski. Rok Maryjny, gromadzi wszystkie stany u ołtarzy Najsw. Panienci. Niech zatem reszta parafii pośpieszy z urządzeniem „Hołdu Maryi”. Wszyscy zaś duszpasterze niech już dziś obmyślą, jak najuroczystsze zakończenie Roku Jubileuszowego w dniu 8 grudnia b. r.

W dniu tym odprawimy we wszystkich kościołach i kaplicach publicznych (według uznania), ze względu na pracujących i młodzież uczącą się, w porze wieczornej, Mszę św.

z wystawieniem Najśw. Sakramentu w monstrancji, z kazaniem, procesją, Te Deum i odmówieniem modlitwy Ojca św. ułożonej na Rok Maryjny. W kazaniu należy przypomnieć ustawiczne nawoływanie Matki Najśw. do pokuty za grzechy świata, oraz do modlitwy, by młodzież nieskazitelna przystępowała do Sakramentu Małżeństwa.

W czasie nowenny przed uroczystością Niepokalanego Poczęcia N.M.P. pozwalam na wystawienie Najśw. Sakramentu w monstrancji poza Mszą św.

Sandomierz, dnia 11 października 1954 r.

† Jan Lorek, Biskup.

30.

Pieczętki parafialne.

Smutne wypadki kradzieży pieczętek parafialnych nakazują mi przypomnieć obowiązek starannego przechowywania tychże nie w kancelarii, ale w innym bezpieczniejszym miejscu. Pieczętek nie należy powierzać nikomu, gdyż za kancelarię odpowiada rzadca parafii.

Sandomierz, dnia 11 października 1954 r.

† Jan Lorek, Biskup.

31.

W sprawie odsyłania starodruków do Biblioteki Seminarium Duchownego.

W naszej diecezji niejednokrotnie już przeprowadzano zbiórkę zabytkowych książek kościelnych do Biblioteki Seminarium Duchownego w Sandomierzu. Ponieważ w zakrystiach, skarbczykach, składach sprzętów kościelnych i innych pomieszczeniach zwłaszcza starszych świątyń mogą być jeszcze starodruki, dlatego polecam Przew. Księżom Rektorom kościołów parafialnych i filialnych, aby dokonali kwerendy i znalezione książki wydane drukiem przed r. 1800 a nie nadające się już do użycia w liturgii czy duszpasterstwie odesłali do wspomnianej biblioteki. Chodzi o należyłą konserwację zabytkowej książki kościelnej i udostępnienie jej badaniom

naukowym. Przy odsyłaniu należy dołączyć wykaz książek przekazywanych z danej miejscowości, aby przy katalogowaniu można było umieścić na kartkach noty proveniencyjne.

Sandomierz, dnia 11 października 1954 r.

† Jan Lorek, Biskup.

32.

Nowenna ku czci św. Stanisława Kostki.

Należy i w bieżącym roku urządzić tradycyjną nowennę ku czci Patrona młodzieży św. Stanisława Kostki przed niedzielą 14 listopada.

Piękna ta uroczystość daje sposobność zetknięcia się z młodzieżą w kościele, by w niej obudzić żywą wiarę, zasilić Sakramentami świętymi i wpoić głęboko w sumienie odpowiedzialność za czyny przed Bogiem i Ojczyzną.

Należy wybrać najstosowniejszy czas na wieczorowe nabożeństwa nowenny i należy dać młodzieży możność wyspowiadania się i zasilenia Komunią świętą.

Sandomierz, dnia 11 października 1954 r.

† Jan Lorek, Biskup.

33.

Tantum ergo.

Przypominam moje zarządzenie podane w Kronice Diec. Sand. z 14 marca 1950 r. że hymn „Tantum ergo” pozwoliła św. Kongregacja Obrzędów śpiewać po polsku. Nie intonuje go jednak celebrans, ale organista wraz z wiernymi. Życzeniem moim jest używanie melodii t. zw. śląskiej ze śpiewnika X. Siedleckiego, str. 136 nr 25, najbardziej dziś używanej. Śpiewnik — sam tekst bez nut — wydało Wydawnictwo Pax, cena 25 zł, opr.

Sandomierz, dnia 11 października 1954 r.

† Jan Lorek, Biskup.

34.

Dekret w sprawie pism Sługi Bożego Bpa Józefa Pelczara.

„Franciszek Barda Biskup Przemyski Duchowieństwu i wszystkim wiernym swojej diecezji pozdrowienie w Panu.

Ze względu na konieczność zebrania wszystkich pism przypisywanych Słudze Bożemu Józefowi Sebastianowi Pelczarowi, biskupowi przemyskiemu, polecamy wszystkim podległym Naszej władzy duchownej posiadającym pisma wyżej wspomnianego Sługi Bożego, tak wydane drukiem jak i pozostające w rękopisie: kazania, przemówienia, listy, pamiętniki, autobiografie, w ogóle cokolwiek on sam własnoręcznie albo pod dyktandem jego, ktoś inny napisał, aby Nam je dostarczyli w przeciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia 1 września 1954 r., pod grozą odpowiednich kar kościelnych. Ktoby zaś wiedział, że jakaś osoba przechowuje tego rodzaju pisma, niech doniesie o tym Kurii Biskupiej. Pragnący natomiast zatrzymać z pietyzmem dla Sługi Bożego oryginały jego pism, mogą dostarczyć zamiast oryginałów ich odpisy należycie uwierzytelnione.

Dan w Przemyślu, dnia 23 czerwca 1954 r.

(—) † *Franciszek Barda* Biskup Przemyski”.

Powyższy dekret należy odczytać wiernym z ambony w najbliższą niedzielę we wszystkich kościołach diecezji sandomierskiej.

Sandomierz, dnia 11 października 1954 r.

† *Jan Lorek*, Biskup.

35.

Ogrzewanie zakrystii i kaplic.

W czasie wizytacji pasterskiej zauważyłem nieraz nieczynne piece w zakrystiach i kaplicach kościoła. Ubolewam nad tym, że księża tak mało dbają o pewną wygodę dla wiernych w porze zimowej. Wszak tam można urządzać spowiedź św. chrzcic, a w kaplicach odprawiać Mszę św. w dnie

powszednie. Należy zaraz polecić oczyszczenie kominów, naprawienie pieców lub postawienie bodaj małych żelaznych piecyków.

Sandomierz, dnia 25 października 1954 r.

† *Jan Lorek*, Biskup.

36.

Zmiany wśród duchowieństwa

Mianowani: Profesorem Seminarium Duchownego w Sandomierzu został Ks. dr Henryk Nowakowski. Dziekanem dekanatu wąchockiego mianowano Ks. Kazimierza Kniedziałowskiego. Proboszczem parafii Kowalków został Ks. Eugeniusz Cieślakowski, wikariusz w Białobrzegach Radomskich.

Przeniesieni Proboszczowie: Ks. Kazimierz Kniedziałowski z Mnina do Suchedniowa. Ks. Władysław Burek z Kowalkowa do Parszowa.

— Wikariusze: Ks. Marian Dudkiewicz, z par. Najśw. Serca Jezusowego w Ostrowcu do Ciepiewa. Ks. Stefan Kowalczyk z par. Najśw. Serca Jezusowego w Skarżysku do Białobrzeg Radomskich. Ks. Stefan Mroczek z Sienna do Solca. Ks. Bolesław Sałata z Ciepiewa do par. Najśw. Serca Jezusowego w Ostrowcu.

Zmarli: Ks. Jan Zwolski, proboszcz par. Jasieniec Iłżecki zmarł dnia 28 kwietnia 1954 r. w szpitalu w Starachowicach i został pochowany w Sandomierzu. Ks. prał. Władysław Gąsiorowski, proboszcz i dziekan opoczyński, zmarł dnia 6 września b. r. w Opocznie i został pochowany na tamtejszym cmentarzu. Ks. Mgr Stanisław Flont, administrator par. Najśw. Serca Jezusowego w Radomiu zginął dn. 30 października br. w pobliżu Radomia i został pochowany na cmentarzu w Radomiu.

Śp. Ks. Prał. Władysław Gąsiorowski.

Ks. Prał. Władysław Gąsiorowski urodził się dn. 1. XI. 1878 r. w Wąwolnicy, diec. lubelskiej jako syn Franciszka i Karoliny z Surzyckich. Szkołę powszechną ukończył w Lublinie a średnią w Sandomierzu, gdzie też wstąpił do Seminarium Duchownego w 1895 r. które ukończył w 1902 r. Święceń kapłańskich udzielił mu Ks. Biskup Tomasz Kuliński z Kielc.

Jeszcze jako subdiakon został mianowany śp. Ks. Prał. Gąsiorowski zastępcą notariusza Kurii, otrzymując równocześnie etat wikariuszowski w Górach Wysokich. Jako wikariusz pracował w Bielinach Kieleckich skąd został wysłany na wyższe studia do Petersburga, gdzie w Akademii Duchownej otrzymał stopień kandydata św. Teologii.

W 1908 r. został profesorem a następnie ojcem duchowym w Seminarium Duchownym w Sandomierzu. Jednocześnie miał tytuł wikariusza w Końskich a później tytuł proboszcza w Łukawie i Bedlnie.

Na stanowisku profesora i ojca duchownego rozwinął Ks. Wł. Gąsiorowski bardzo gorliwą działalność o czym pisze J. E. Ks. Biskup Jop w liście z racji 50-lecia kapłaństwa: „Korzystaliśmy dużo z pracy Czcigodnego Księdza Prałata, z Jego rozmyślań przeprowadzanych z nami, z rekolekcji i z pięknych i głębokich, nieraz wstrząsających a zawsze niezwykle obrazowych nauk, wypowiedzianych z wielką siłą przekonania i dlatego trafiających do nas młodych alumnów. Każdy z ówczesnych wychowanków Seminarium ma zapewne w swym sercu poważną i skupioną postać naszego Ojca Duchownego, pełnego dobroci i wyrozumiałości połączonej ze stanowczością, całą duszą pragnącego wychować nas na dobrych kapłanów”.

W uznaniu zasług zostaje Ks. Wł. Gąsiorowski kanonikiem honorowym w 1915 r., w dwa lata później kanonikiem gremialnym, a w 1922 r. prałatem archidiaconem Kapituły Sandomierskiej.

Po dziesięciu latach gorliwej pracy w Seminarium zostaje mianowany Ks. prał. Gąsiorowski proboszczem w Szewnie, a następnie w 1933 r. proboszczem i dziekanem w Opocznie.

W pracach swoich duszpasterskich dbał Zmarły jako proboszcz nie tylko o dusze parafian, ale także o dom Boży. W Łukawie i Szewnie przeprowadził gruntowny remont kościoła a w Opocznie wybudował piękny kościół w stylu barokowym. Jest to owoc zabiegów proboszczowskich z drobnych ofiar wiernych w latach 1935—1952.

Po odprawieniu jubileuszu kapłańskiego 24 II 1952 r. zaczął zapadać Ks. prał. Gąsiorowski na zdrowiu wyczerpany półwiekową, gorliwą i sumienną pracą na niwie Chrystusowej. Choroba ciągnęła się dwa lata i zakończyła się śmiercią dnia 6 września w 1954 r. o godz. 8 wieczorem.

Przy udziale tysięcy wiernych, dziesiątek kapłanów wychowanków i współpracowników, J. E. Ks. Biskup Jan Lorek Ordynariusz Diecezji odprowadził zwłoki zasłużonego kapłana na wieczny odpoczynek, w oczekiwaniu zmartwychwstania w dzień ostateczny, na cmentarz parafii Opoczno, gdzie pracował Zmarły ponad 20 lat.

Śp. Ks. prał. Wł. Gąsiorowski należał do nieprzeciętnych kapłanów diecezji. Był wybitnym kaznodzieją, poszukiwanym spowiednikiem, cenionym rekolekjonistą, umiłowanym współpracownikiem, człowiekiem pełnym dobroci i wyrozumiałości.

W spuściźnie literackiej pozostawił dzieło pt. „Historia filozofii” wyd. Sandomierz 1928 r., owoc wykładów w Seminarium Duchownym.

Pozostaje nadal piękna ta postać kapłana Bożego we wdzięcznej pamięci kapłanów i wiernych diecezji.

R. in p.

Śp. Ks. Prob. Jan Zwolski.

Zmarły Ks. Prob. Jan Zwolski urodził się dn. 24 VI 1900 r. w Strochcicach par. św. Pawła w Sandomierzu, jako syn Piotra i Wiktorii z Kurasiów. Szkołę powszechną i 4 klasy gimnazjum

ukończył w Sandomierzu, gdzie też wstąpił do Seminarium Duchownego w dwudziestym roku życia.

Święceń kapłańskich udzielił mu Ks. Bp Marian Ryx, Ordynariusz Diecezji Sandomierskiej dn. 29 V 1926 r. w katedrze Sandomierskiej.

Jako wikariusz pracował ś. p. Ks. Zwolski w parafii św. Pawła w Sandomierzu, w Iłży, w Skaryszewie, w Gowarczowie, w Opocznie i w Zwoleniu, a jako proboszcz w par. Czerwona i Jasieniec Solecki.

Zmarł w szpitalu w Starachowicach dnia 28 kwietnia 1954 r. na zawał serca i został pochowany w grobie rodzinnym na cmentarzu parafii św. Pawła w Sandomierzu.

O życiu kapłańskim Zmarłego trafnie pisali do Kurii parafianie opoczyńscy: „Ks. J. Zwolski piastuje stanowisko wikariusza naszej parafii przez okres kilku lat, swym taktownym, sumiennym i uczciwym postępowaniem, traktując jako kapłan wszystkich na równi, bez różnicy stanu obywateli, niejednokrotnie udzielając z własnych subsydiów najbiedniejszym doraźnej pomocy duchowej i materialnej, zjednał sobie popularność, a w szczególności swą wymową i czynem wzbudził wiarę i miłość bliźniego oraz przygarnął na łono Kościoła ludzi, którzy wogóle wątpili w Kościół i unikali go”.

W tak wdzięcznej pamięci wiernych pozostał Zmarły nie tylko w Opocznie ale wszędzie, gdzie Opatrzność wyznaczyła mu pracę duszpasterską.

R. i. p.

Śp. Ks. Adm. Stanisław Flont.

Tragicznie zmarły, spalony w wypadku samochodowym w pobliżu Radomia dnia 30 X 1954 r. Ks. Adm. Stanisław Flont należał do wybitniejszych kapłanów diecezji.

Śp. Ks. Flont urodził się 4 października 1905 r. w Radomiu z Jana i Rozalii Rędzia. Początkowe nauki pobierał w szkole powszechnej „Przemysłowców Radomskich”, a 6 klas ukończył w gimnazjum Jana Kochanowskiego w Radomiu.

W 1925 r. wstąpił do Seminarium Niższego w Sandomierzu, gdzie otrzymał świadectwo dojrzałości.

Po ukończeniu studium seminaryjnego otrzymał święcenia kapłańskie w 1933 r. z rąk Ks. Biskupa Włodzimierza Jasińskiego.

Jako wikariusz, pracował śp. Ks. St. Flont w Połańcu, w Czarnej, w par. N. Serca Jezusowego w Ostrowcu, w Opocznie i w Wierzbniku, a jako prefekt w szkole powszechnej i w Liceum Pedagogicznym w Ostrowcu. Od 1951 r. przez blisko dwa lata był prefektem Liceum i kapelanem Zgrom. ss. Służek N. M. P. Niepokalanej w Mariówce Opocz.

Przeniesiony na stanowisko wikariusza parafii Najśw. Serca Jezusowego w Radomiu, od 31 I 1953 r., po zgonie śp. Ks. Adama Łukasiewicza, aż do tragicznej swej śmierci, pełnił obowiązki proboszcza tej parafii.

W pracy duszpasterskiej nie zapominał Zmarły o nauce, lubiał pogłębiać wiadomości pedagogiczne studiując w Lublinie na Katol. Uniwersytecie przed wojną. Po wojnie zaś uzyskał dyplom magistra teologii na Uniwersytecie Jagiell. w Krakowie.

Wszędzie, gdzie pracował, pozostawił śp. Ks. S. Flont, pamięć dobrego człowieka, wzorowego kapłana i serdecznego współpracownika. Wnosił on zawsze do pracy duszpasterskiej dużo optymizmu, radości i serdeczności.

Miał Zmarły szczególne nabożeństwo do Serca Jezusowego i Najśw. Maryi Panny. Zginął w przeddzień „Hołdu Maryi”, który wspaniale przygotował w swej parafii. Widocznie Niepokalane Serce Maryi w macierzyńskiej trosce o swego syna, chciało go już w tym dniu mieć w gronie swoich wielbicieli w niebie.

R. i. p.

Centrala „Veritas”, Warszawa, ul. Mokotowska 48, podaje do wiadomości, że książki podatkowej nr 11 dla duchowieństwa dostarczyć nie może, ponieważ nakład jej jest całkowicie wyczerpany.

Firma Piotr Gumulka, Kraków, ul. Biskupia 14/7 poleca Wiel. XX Proboszczom i Rektorom kościołów praktyczne pióropusze do odkurzania złoceń ołtarzy, rzeźb, obrazów materiałów ściennych itd. w cenie po 30, i 60 zł.

Monitum. Sacerdos Georgius Gawrych e Congregatione Missionariorum a Sancta Familia ad normem can. 671 C. J. C. suspensus est ideoque ad altare non est admittendus. — Varsoviae, die 30 Augusti Anni Mariani 1954. Sekretariat Przewodniczącego Episcopatu, Warszawa 40, ul. Miodowa 17.

Konto kasowe: Kurii Diecezjalnej P.K.O. Warszawa — Nr 1-1034/113.
N. B. P. Oddz. Sandomierz 513-9-304.

Seminarium Duchownego:
N. B. P. Oddz. Sandomierz 513-9-325.

Wydawca: Kuria Diecezjalna w Sandomierzu.

REDAKTOR: KS. DR STANISŁAW KOTOWSKI

DZGD w Sandomierzu. Nr zam. 50.

23. XII 1954. L-5-10969. Nakł. 700. Pap. druk. mat. form. 61×86, kl. VII, gr. 70

